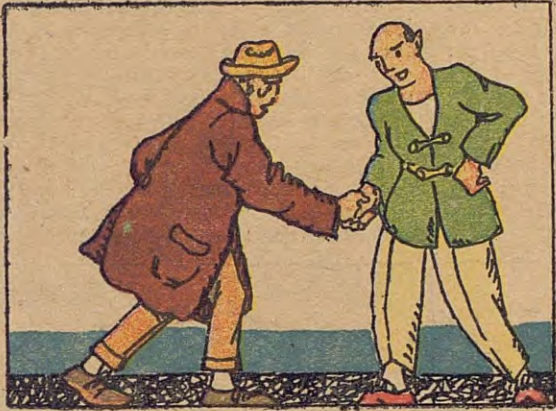

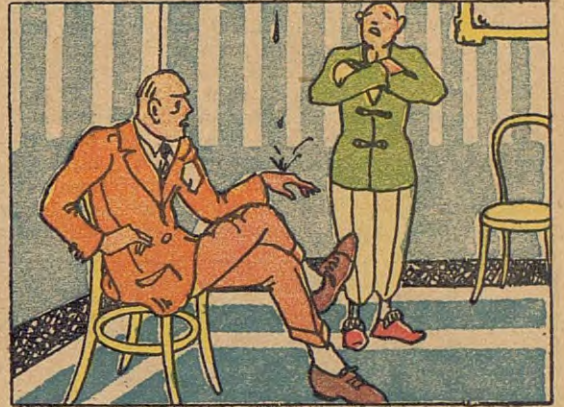
VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LES GOTERES

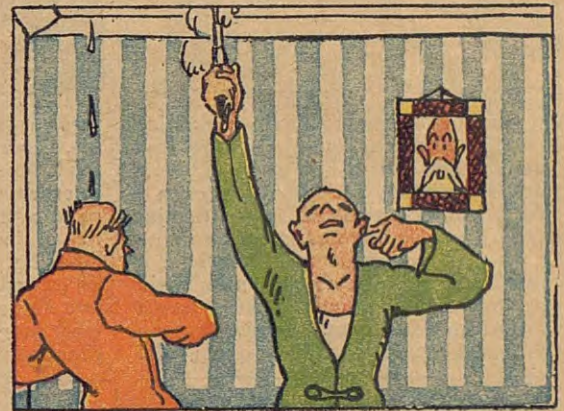
— Ola noi; quin vent et porta?
— Noi fa una pluja molt forta

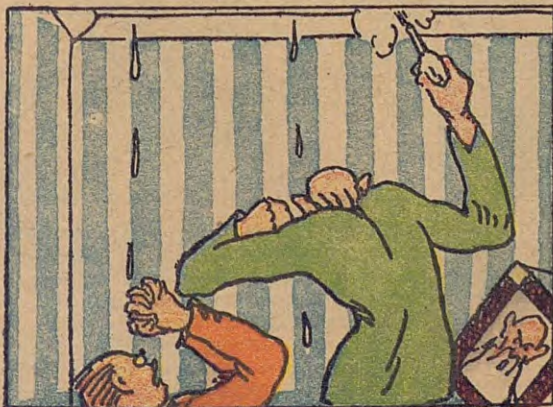
i em vinc aquí a aixoplugar.
Prò ail també em vaig a mullar!

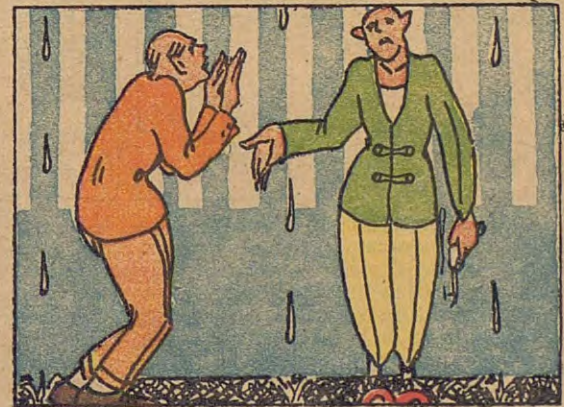
— Per tan poc et desesperes?
Vaig a tapar les goteres.

— Ja veuràs com aviat
quedarà tot arreglat.

— Ai, ai, ail pobre de mil
No en sortiré viu d'aquí!

— Ara pot ploure ben fort
perquè ja tinc sastre mort!

Robinson 1926 o un any de vacances

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Després d'algunes hores de camí, els nostres intrèpids viatgers, descobriren finalment al lluny, un poblat. Un parell de negres es destacaren de la comitiva i, amb ràpida carrera s'adelantaren devès el poble, per anunciar l'arribada dels prodigiosos viatgers.

De totes les cabanes sortien negres, grotescament estranys, amb la curiositat infantil pintada al rostre per sentir l'insòlit anunci de l'arribada dels

Esperits blancs que tenen els ulls verds que es treuen i posen, que treuen foc per les ungles, fum del nas i boca i maten amb un tro...

Quan els nostres amig ets veieren tanta gent, pensaren que la cosa es posava negra, però es tranquilitzaren en veure que els rebien amb iguals demostracions d'entusiasme que les que els havien prodigat pel camí els seus acompanyants.

Els pensaven que serien lliurats a les autoritats i pel que compregueren les autoritats eren precisament els negres que els havien acompanyat, els quals anaven de cacera quan els sorprengueren. Els conduïren a una cabana força confortable, amb herbes perfumades per catifa i ça i enllà pells escampades que servien de llits i vistosos gibrells curullts d'aigua. Als nostres amics els foren ofertes lliminadu-

res que els vingueren extraordinàriament de gust, car feia molt temps que no n'havien tastat: llet, mel i fruites... després vingué el sopar tot de caça a l'ast, feia temps que no havien menjat tan a gust. De bona gana haurien dormit, però havien de seguir la beta a aquella gent. En llur obsequi s'havia organitzat una vetllada. Una grotesca orquestra (que hauria tingut avui un grandió exit en el món civilitzat) del

més pur jazz-band, començà a atabalarlos, i quatre formosíssimes (?) dansaires lluiren les seves habilitats. Després interpretaren danses guerreres quatre galifardeus amb un bé de Déu de punyals, llances, sabres, fletxes i demés eines de fer mal que feien esgrogueir de *canguelo* els pobres Quimet i Rafel, que de per fora havien d'aparentar la més gran tranquil·litat i complaença. Finalment arribà la desitjada hora de

dormir i podeu creure que els dos catalanets s'hi entregaren amb tot llur entusiasme.

A l'endemà un negre que d'ençà de la seva arribada a Sua-Gú (aquest era el nom de la població) no s'havia apartat de servir-los, els anuncià que l'alcalde els esperava en sa cabana. Tot per signes, Quimet féu un geste, com volent dir: Que s'esperí, un xic. Quimet havia llegit que entre negres no es

bo gastar masses compliments perquè els interpreten com a senyal de temor. Mitja horeta llarga s'hagué d'esperar Galuana a què els *Esperits blancs* es presentessin en sa cabana, els quals l'obsequiaren amb un mocador de seda vermell i un parell de mitjons d'honor.

Galuana agrai molt entorn aquells presents i s'apressà a demostrar son agraiement fregant el nas a la panxa

dels dos espirituals viatgers, els quals no es sabien avenir que els prenguessin per mocadors. Així en amigable relació els nostres protagonistes descansaren uns dies en la vila de Sua-gú, es referen amb el descans... però les ganes de tornar a casa no minven per això.

En les hores llargues que passaven descansant a la cabana, els plans més

variats s'anaven descabdellant. Uns plans consistien en fugir i altres en aprofitar l'amistat de la tribu negra. En què coïncidien els dos expedicionaris era en decidir-se aviat abans els negres no es desenganyessin de llur origen sobrenatural i la cosa acabés malament, el qual fóra una llàstima, tan bé com fins aleshores hauria anat

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

PLANXA

Un home anà a cá'l metge i es féu examinar dient que es sentia dèbil i febricitant.

— Vostè pateix del pit — féu el doc-

tor, després d'auscultar-lo. — Li convidria l'aire de mar. Li permeten les seves ocupacions viatjar uns quants mesos per l'oceà?

— Sí, és clar! Justament sóc primer oficial del transatlàntic «Britannia» i acabo d'arribar de Vallparadis.

COMPLIMENT

A casa en Joanet Petit hi havia un convidat i, naturalment, l'àpat era de primera.

En veure aparèixer el rostit, en Joanet exclamà:

— Papà! de debò és pollastre?

— Sí, és clar! què té que veure?

— Oh — féu en Joanet — com que aquest matí he sentit que vostè deia a la mamà que per dinar tindríem un cap de be.

AMOR CONJ

En una vila llunyana un matrimoni arribà que anaven fent un viatge turístic per terra i mar. El poblet era molt rònc i el proveïment escàs,

car sols hi havia una fonda de molt baixa qualitat. Arribats a aquesta fonda, després de molt preguntar, l'hostaler, amb males formes, la trista nova els donà

de què tan sols hi havia un pollastret per sopar. El marit llavors s'indigna i exclama, molt exaltat: — Tanmateix és molta barra! Un establiment com cal hauria de tenir sempre bastant menjar preparat! Vejam ara com s'arregla aquest conflicte tan gran! Perquè si sols hi ha un pollastre, segons vostè ha dit abans, digui'm, la meua senyora, a veure, què menjarà!

PRESSA

Un comerciant envià a demanar una partida de gèneres, urgent, i rebé aquesta contestació:

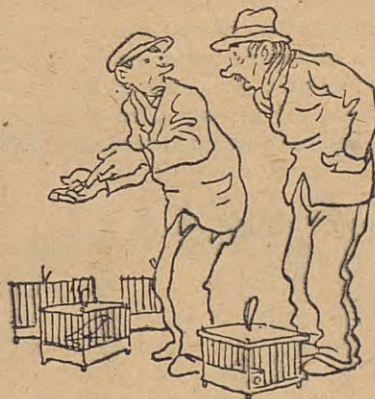
«Ens és impossible enviar-li el que demana fins que hagi pagat la nostra anterior remesa.»

I de seguit contestà:

«Anul·li ordre. Impossibile esperar tant.»

LLADRE!

— Sembla mentida! que poca honradesa queda en el món!

— Què t'ha passat?

— Dos dies de feina pintant de groc un pardal per vendre'l com a canari, i té, me'n donen un duro fals!

LA DIFERENCIA

Isaac Abravanel s'estava morint, el seu nas semític esdevenia hipocràtic, son respir s'afebliava...

Rebeca, sa esposa, son fill Jacob, sos néts Levi, Salomon i Raquel rodejaven el llit del moribund, en l'estança no es sentia una mosca.

De sobte, el vell obrí els ulls, i mirant son fill, digué:

— Jacob, fixa't bé en ma darrera voluntat: En Samuel Cohen em deu vint duros i no em moriré tranquil si no m'assegures que els hi cobraràs.

— Sí, pare, així ho faré — féu Jacob, enternit.

— Fins al darrer moment serva sa intel·ligència — féu la futura vídua.

— Demés, fill meu — prosseguí el moribund — desitjo que recordis que dec trenta duros a en Roboam Rosemberg i que cal que els hi paguis abans d'enterrar-me.

— Pobret — exclamà tota la família — ja torna a desvariejar!

LA XERRAIRE

— Papà, què és un monòleg?

— Es un diàleg entre jo i ta mare.

HONRADESA

Samuel Bossador, abans de cloure els ulls en la pau d'Abraham, volgué donar un consell al seu fill, el petit Isaac.

— No!, abans que tot l'honradesa. No vulguis mai res que no sigui teu. Si mai fas societat amb un altre comerciant i un dia al Banc, per error, et donessin mil pessetes de més en anar-hi a cobrar quelcom, no te les quedis pas, dona'n la meitat al teu soci.

— I quin profit en treuré de l'honradesa, pare?

— Sempre queda recompensada l'honradesa, fill meu. Mira, un dia jo anava en tramvia i el cobrador va descurar-se de venir-me a cobrar. Doncs jo vaig avisar-lo.

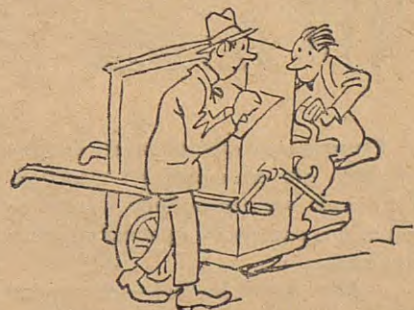
— I la recompensa?

— Tu diràs. Li vaig fer passar una pesseta falsa que no me l'havia pogut treure del damunt en dos mesos!

MUSICA BEN PAGADA

Un reporter entreviuava un pianista de carretó per tal d'informar-se de la manera de viure d'aquests humils artistes.

— I quan feu cada setmana? — preguntà, entre altres coses.

— Sí, miri, uns vint duros aproximadament.

— Es possible que recolliu vint duros setmanals per tocar el piano?

— Oh, no, senyor! Tocant el piano recullo dues o tres pessetes. La resta dels diners són de gent que me'ls donen perquè calli i me'n vagi.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

E L P R I N C E P D A N I L

Una princesa vídua, tenia un fill i una filla més bons minyons i més formosos que els mateixos àngels; ell es deia Danil (1) i ella Afmíia (2).

Un dia la princesa, rebé la visita d'una vella bruixa, la qual després de lloar d'una manera exagerada les virtuts i dots dels seus dos fills li digué:

— Princesa amiga, aquí teniu aquest anell. Quan vostre fill sigui casador poseu-li l'anell que li durà gran sort; però ha de guardar-se bé de perdre'l i de no casar-se sinó amb la noia a la qual vindrà just l'anell.

La princesa agrai l'obsequi en gran manera i no sospità ni de lluny la reversa intenció de la bruixa i quan sentí que l'hora de sa mort s'atansava cridà el seu fill i li llegà la baga misteriosa tot dient-li:

— Fill meu: Aquí tens aquest anell; procura no perdre'l mai puix té una màgica virtut que farà que la riquesa i la benaurança no et deixin però fixa't bé en el que et dic: Quan hagis de mullerar-te no ho faràs sinó amb aquella noia a la qual li vindrà l'anell just.

El príncep Danil jurà a sa mare complir sos desitjos i ella s'adormí eternament amb la pau al cor.

eixia cada matí de son palau i quan veia una donzellea bonica li feia:

— Déu vos guard gentil donzella: Que per ventura sou vós la meua amor?

a ell de tenir de deixar-les en no ajustar en el dit llur l'anell de prometatge. Mes d'una vegada li havia passat pel cap deixar córrer la prometença feta

Doneu-me vostra mà, si us plau, perquè jo us posi l'anell de prometatge!

La donzellea allargava la mà, el príncep Danil li emprova l'anell i... cal! No venia bé a cap! Podeu comptar la tristesa que això reportava a nostre amic, car heu de pensar que les noies més formoses del poble es feien trobadisses del príncep i, es clar! com més boniques eren més recança li feia

referent a son casament i a l'anell, però li semblava que l'espectre de sa difunta mare tenia d'aparèixer-li per demanar-n'hi compte.

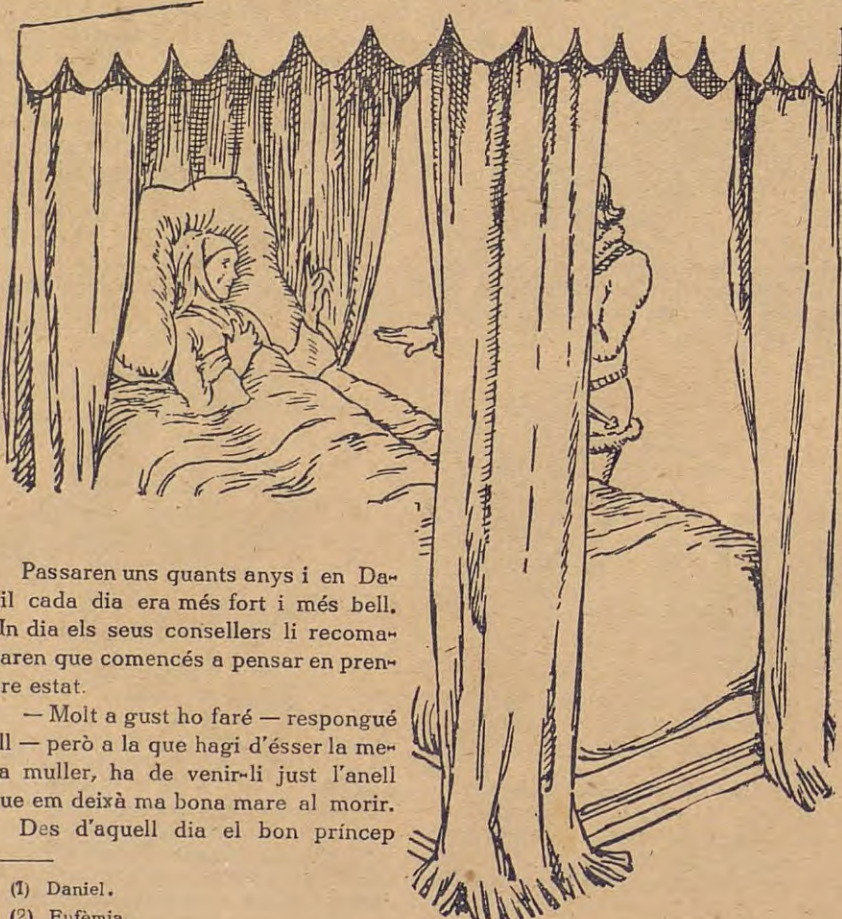
Cansats de cercar, els consellers decidiren publicar una ordre per la qual totes les noies de totes les classes socials, fadrines, de disset anys en amunt, devien presentar-se al palau del príncep per tot el diumenge següent per tal que els fos emprovat l'anell màgic, amb la promesa que aquella a la qual vindria just l'anell, seria la muller d'en Danil.

Es impossible descriure la, diem-ne revolució que entre les noies d'aquelles característica aixecà l'ordre publicada. Naturalment, les que ja eren promeses quedaren dispensades de presentar-se, però calculeu el que degué passar entre les restants! Unes es trobaven els dits massa prims i no sabien com arreglar-s'ho per engrèixar-se'ls un xic, altres se'ls trobaven massa gruixuts i vinga idear martiris i lligades per veure d'aprimar-se'ls. N'hi havia que els disset abrils que tenien, pertanyien al segle anterior i.. ja podeu suposar els martiris a que sotmetien els miralls...

Arribà el dia assenyalat i la cua que feien les solteres del feu, era interminable, tan interminable com els desenganys, car l'anell no anava bé a ningú. La desfílada durà tres dies i tres nits i amb la darrera noia de la noia passà la il·lusió del príncep de trobar muller.

En Danil quedà abatut i ple de tristesa i la seva germaneta Afmíia, en veure'l d'aquella manera li digué;

— Però és possible que no hi hagi al món una noia a la qual vingui bé el

Passaren uns quants anys i en Danil cada dia era més fort i més bell. Un dia els seus consellers li recomanaren que comencés a pensar en prendre estat.

— Molt a gust ho faré — respongué ell — però a la que hagi d'ésser la meua muller, ha de venir-li just l'anell que em deixà ma bona mare al morir.

Des d'aquell dia el bon príncep

(1) Daniel.

(2) Eufèmia.

teu anell? Veiam, deixa-me'l emprovar a mi...

Se'l va emprovar i li va entrar justíssim com si talment hagués estat fet exprés per al seu dit! Quan el príncep Danil veié brillar l'anell en el dit de na Afímia, exclamà:

— Ai, germaneta! Tu ets la meua promesa! Ja pots fer els preparatius car vull mullerar-me amb tu!

— I ara! Que has perdut el seny? No diguis disbarats, que el bon Déu et podria castigar.

— No vull escoltar cap excusa: Ja pots arreglar-te per a les noces!

Tots els consellers volgueren convèncer-lo del disbarat que això representava, però ell sempre responia que quan sa bona mare ho havia disposat així bé devia saber el que es feia.

La pobreta Afímia eixí de l'habitació i es quedà asseguda plorant a la porta del palau. Al cap d'una estoneta passà un vellet i li demanà almoïna; na Afímia el féu entrar i li donà menjar. El vellet, mentre menjava, li preguntà el motiu del seu desconsol, i ella, amb els ulls amarats de llàgrimes, li va explicar:

— No ploris, filleta — li digué el bon vellet. — Vés-te'n a la teua cambra; fes quatre nines de roba i en poses una a cada recó. Quan el teu germà et cridarà perquè vagis amb ell a l'església pel casament, tu respon-li que ja hi vas de seguida, però no et moguis del bell mig de la cambra.

Després, el vellet se n'anà, i na Afímia es tancà a la seva habitació; es posà a fer les quatre nines, i en acabar-les es ficà al llit després d'haver-les col·locat al lloc assenyalat pel vellet. Provà de dormir, però fou en và: En tota la nit no podé aclucar els ulls. A trenc d'alba es va alçar, es vestí i es va asseure al mig de la cambra en espera dels aconteixements. Al cap de poca estona, els clarins, des de la torre de l'homenatge, llençaren als aires llurs joïoses tonades de diana i tot el palau anà despertant-se res-

sonant amb les remors matineres de les diades; les campanes no feren esperar gaire llurs majestuosos repics i tritlleigs; i la pobreta Afímia, no obstant i la confiança que infundia el rostre d'aquell vellet que la tranquil·litza el dia abans, començà d'entristir-se de mica en mica fins que les llàgrimes li lliscaren de bell nou galtes avall; per fi hom percebé la remor d'unes pet

El príncep Danil tornà a trucar:
— Germaneta Afímia; apa vesteix-te, que ja és hora d'anar a casar-nos!
— Ja hi vaig de seguida, germanet; tot just m'estic posant el sarafan.

I les nines, dels recones estant, tornaren a cantar:

— Cucut, príncep Danill! Cucut, príncep formós! El germà vol esposar la germana! Que s'obri la terra i la germana s'hi esfondril...

I l'Afímia anava enfonsant-se poc a poc i ja només se li veia el cap.

Aleshores Danil tornà a trucar:

— Germaneta! Apa, dona, que ja és tard!

— Ja vinc, germà meu: Ara em poso les arracades.

I les nines dels quatre recones anaren cantant la mateixa cançó fins que na Afímia desaparegué en les profunditats de la terra. El príncep, en veure que la germana no responia, s'abalançà amb fúria contra la porta, la qual cedí esclada en mil bocins, i en entrar a la cambra veié que sa germana havia desaparegut. Les quatre nines, des dels recones, anaven fent la mateixa cantarella:

— ... Que s'obri la terra i la germana s'hi esfondril...

Quan en Danil oí aquella cançó desembeïnà l'espasa i féu les quatre nines a trossos.

Mentrestant, la princeseta anà enfonsant-se enfonsant-se fins arribar a un país subterrani; anà seguint un camí que s'obria al seu davant, i com més anava caminant, més ample anava devenint el camí, de tal manera, que al cap de poc quedaren les parets i el sostre perduts en l'obscura llunyania. Aleshores veié al seu davant un frondosíssim bosc subterrani, a l'entrada del qual hi havia una cabana amb portes de llagost. Na Afímia s'hi atansà,

(Continuarà)

Desaparició

— Manoi i quin vent que fa!
Jo caic! — Mon barret, on va!

— No heu vist pas el meu barret?

— No senyor. — Bona l'hem fet!

— On es deu haver ficat?

Compreu-ne un altre aviat.

De Pierrot, Paris

UN RETALLET DE CADA COSA

NOVES I COMENTARIS

Diu un naturalista, que les rates corren uns quinze quilòmetres diaris per terme mig. Deuen reconèixer que l'exercici allarga la vida, sobretot quan el gat és prop.

Un altre naturalista diu que les pallones es reconeixen a un metre de distància. Però és que entre elles no hi ha sastres ni deutors.

Un compositor francès, ha estat detingut per pegar a un editor amb un paquet de les seves solfes. Es veu que tenia la pretensió de donar el cop amb la seva música.

Un cantant anglès ha perdut la veu a conseqüència d'un cop de martell al cap. S'espera un gran augment en la venda de martells, malls i massetes.

A Suècia, quan al defora d'una casa hi ha la clau penjada, vol dir que la família no hi és. Aquí un cas semblant voldria dir que la família no hi és tota.

Un aviador es proposa volar a dotze quilòmetres d'alçada. Probablement vol esbrinar on ha anat a parar el preu de les subsistències.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Ceilan: Es la pàtria de la canyella, del te de les cinc i de les serps verinoses. El negoci d'escales hi és molt desenrotllat, puix que hi fan escales quasi to's els vaixells de les línies de l'Extrem Orient.

La canyella s'usa principalment per la fabricació de xocolata i crema. El te es l'excusa per atipar-se de pastes mantegades que regirarien les tripes de tot aquell que no tingués la pretensió de semblar elegant.

Respecte a les serps verinoses resten a càrrec dels faquirs que són uns homes que semblen de fusta per la seva habilitat en permanèixer immòbils anys i panys. Aquesta gent, per medi d'una flauta fan eixir les serps de llurs caus i les domestiquen.

També els faquirs saben fer altres coses estranyes, com per exemple, enredar el públic europeu amb les seves exhibicions en els teatres.

Ceilan és la terra on es desenrotllaren els principals episodis del Ramajava Valmikija poema molt mon, és a dir, molt ple de micos, del qual parlarem algun dia en la secció «Del temps antic».

MARC POLO

MOTS CREUATS

1		2	3	4	5	6	
7	8		9				
10		11		12			13
14			15			16	
17			18		19		
		20			21		
	22			23		24	
25							

Horizontal: 2 Devoció molt estesa. 7 Inicial de Reial Acadèmia. 9 Saló. 10 Poble de Cerdanya. 12 Extremitat superior. 14 Nom de dona. 16 Final d'infinitiu. 17 Pronom feble. 18 Que té ales. 20 Interjecció. 21 Per remar. 22 Pob'e català cèlebre. 24 Prenominal femení. 25 Abriga.

Vertical: 1 Del verb cremar. 3 En l'esquelet. 4 Portadora. 5 Per volar. 6 Principi de rata. 11 Erres. 13 El que fan els rucs. 15 Nom de Déu a la Bíblia. 19 Final d'infinitiu. 20 Volta. 22 Veu de la cabra. 23 Principi de cridar.

VAGA DE CONSONANTS

.e..o.e. .a.i.a.e.
 .e. .e. .a..è.
 E. .a.f.e. .iu.e..
 .ue .o.i. é.

FAULES D'ISOP

XXII. — L'home mossegat

Un home que havia estat mossegat per un gos anava d'un costat a l'altre cercant qui el curés. Un que sabia el que necessitava, havent-lo trobat li digué: Si vols curar-te mulla pa amb la sang de la ferida i dona'l al gos que t'ha mossegat. I l'altre, rient, va dir: Però si faig això, vindran a mossegar-me tots els gossos de la vila.

Moralitat: La faula demostra que els perversos si se'ls afavoreix se'ls estimula a fer més mal.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

— Doncs què té el teu oncle? — Res.
 — Com res? si s'està morint!
 — He mirat tots els calaixos i no té un maravedí.

P. ROIG

Preguntant a cert lingüista quina era la millor llengua de les que hi ha conegudes, contestà: — La de vedella.

S. PITARRA

Eixa quintilla sols és per a dirlos a vostès la manera tan senzilla com s'escriu una quintilla sense dir en ella res.

J. PEYRÓ

— Quina turca, don Sever ha arplegat en Climent!
 — No deia que era aiguader?
 — Aiguader, prò d'aigua-rdenti!

J. C.

Solucions al número passat

Al jeroglífic comprimit:
 Sobressada.

A la vaga de consonants:
 Barcelona és bona
 si la bossa sona.
 Tant si sona com no sona
 Barcelona és bona.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 446 — Maria Forrellad

N.º 447 — Antoni Lladó

N.º 448 — Alfons Campins

N.º 449 — Josepa Oriol

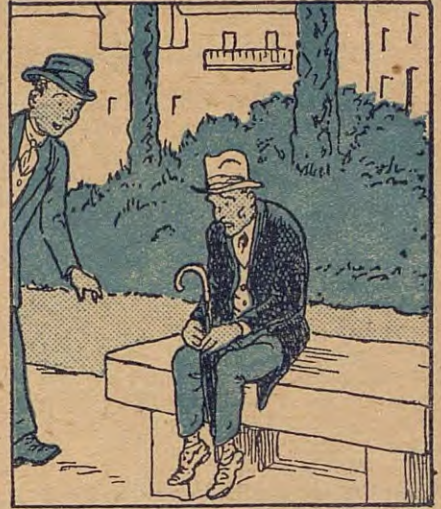
EN PAU POCA-COSETA, O LA VIRTUD DELS ALLS

A en Pauet Poca-coseta tothom li fa la traveta

i tant propis com estranys només li donen reganys

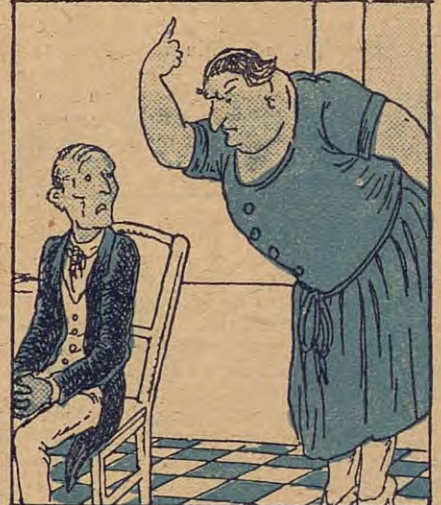
resultant-li així la vida terriblement avorrida

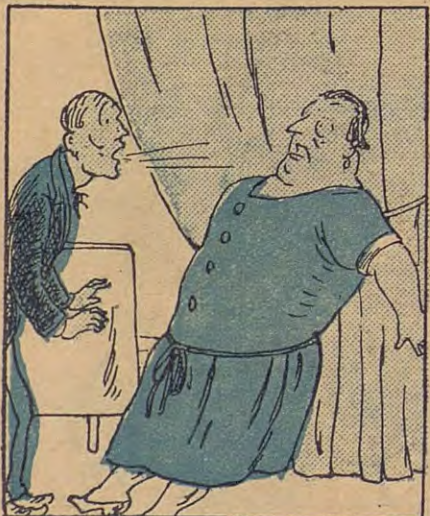
un que li té compassió li dona la solució

tal com li han indicat d'alls i cebes s'ha atipat

com en altres ocasions sa muller busca raons

prò només amb la bravada cau a terra desmaiada

a l'oficina igualment espanta tota la gent

i en Pauet des d'aquell dia mana més que un policia.